

ning for en Forandring af de bestaaende Forhold i dette Anliggende tilstede ikke blot i, een, men i alle Samfundsklasser, og den anden Sætning er den, at Lægerne have ikke synderlig viist sig som Modstandere af dette Lovforslag, men betragte det — jeg tror, den ærede Justitsminister brugte det Udtryk — som Noget, der ikke synderlig vedkom dem, og som de ikke frygte for deres Vedkommende. Denne Erfaring har ogsaa jeg gjort i den Landsdel, hvor jeg hører hjemme. Ved at tale med Læger om denne Sag har jeg erfaret, at de heri ikke se nogen Fare for dem og deres Virksomhed, og i denne Opfattelse have de efter min Mening overmaade Ret. Men det er ligeledes efter min Mening et Vidnesbyrd om, at disse Mænd, der leve ude i Befolkningen, og som have haft Leilighed til at lade Erfaringen danne deres Syn, have faaet et andet Blik paa Tingen end det, man faar ved at betragte den fra et blot theoretisk Standpunkt. Men naar saa den høitærede Minister talte om Banskfeligheder, saa skal jeg svare ham det Samme, som jeg nylig svarede det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Casse), at tilvisse Tingen villigere end jeg skal erkjende, at der er Banskfeligheder tilstede. Den ærede Minister anførte særlig en Menne, som han tillagde overmaade stor Betydning, og det er den, at visse Personer kun studere i nogen Tid og saa uden at skaffe sig den behørig Uddannelse kunne gaa ud og søge Lægevirksomhed. Ja, det kan selvfølgelig ske thi Tingen kan negte, at enhver Frihed og ethvert Gode i Verden kan misbruges. Det er en gammel Sætning, men den giver ikke Ret til at vige tilbage fra at virke for Frihed og for det Gode, og jeg tror ogsaa, at jeg kan anføre Noget, som vil bidrage til at svække denne Udtalelse af den ærede Minister, og det er, at selv nu med Hensyn til dem, der have erhvervet sig hele den fulde Uddannelse, maa man tilvisse ogsaa en Gang imellem, og maaske i de fleste Tilfælde, anvende Skjøn og Erfaringens Vidnesbyrd om deres Dydighed eller Mangel derpaa, og man vil komme til at erkjende, at de bedste Læger i enkelte Retninger kunne have, jeg vil ikke sige, halvt Studium og Indsigt, men dog betydelig Indskrænkning. Der er Læger, som have udtalt for mig, hvad der forekommer mig at være meget forstandigt, at det vist efterhaanden vil komme til at gaa i den Retning, at de enkelte Læger uddanne sig til enkelte særlige Fag, efterstom deres Egener, Anlæg og Lyst driver dem. Det er Noget, man saa ofte har Leilighed til at se, at der er Læger, som man med største Tillid kan henvende sig til og henvise Andre til i visse Sygdomstilfælde, men som man ikke paa nogen Maade vilde vove at betro sig til med Hensyn til Behandlingen af andre Sygdomme, og det tror jeg er en Kjendsgjerning, at hvor det er en Mand, som særlig har gjort en eller nogle enkelte Sygdomme til Gjenstand for sit Studium og sin

Lægevirksomhed, der søger man ham, selv mange Gange under meget vanskelige Omstændigheder og Langveisfra, ikke alene de mere Behavende, men selv fattige gjøre de største Anstrengelser for at komme til en saadan Mand, der indgyder virkelig Tillid. Derfor tror jeg, at det ikke vil have saa megen Betydning, hvem mindes ikke fra den Tid, Næringsloven var under Behandling her, at da taltes der om, at naar disse gamle Vaand opløstes, naar Privilegierne og Laugene opløstes, vilde man afsætte sig for ikke at faae meget godt Arbejde mere, men det vilde blive lutter Jukkere, der vilde give sig af dermed, og med Hensyn til de Handlende vilde Konkurrentene ligeledes føre med sig, at vi fik lutter flette Barer. Men det er saaledes, at hvad der duer noget, det være, hvad det vil, det vinder tilsidst; Folk kunne til en Tid blive bedragne, men der er ingen Fare for, at det Usle i Almindelighed og vedblivende skal gjøre sig gjældende i Livet. Den ærede Minister har paapeget en anden Banskfelighed, som jeg ogsaa gjerne skal indrømme er tilstede og maaske vil gjøre, at man vil trænge til ganske andre betryggende Bestemmelser end Forslaget her, nemlig overfor Udbredelsen af smitsomme Sygdomme; men saalænge man ikke — og det vil den ærede Minister jo ikke være med til — vil tvinge Folk til stray, naar de blive syge, at søge Læge, kan der ogsaa under den nuværende Tilstand være Fare for, at den smitsomme Sygdom udbreder sig, inden man søger Læge. Og jeg veed ikke, om Andre have erfaret det; men jeg har erfaret, at Steder, hvor der virkelig var Smitte tilstede, har den først tilkaldte Læge erklæret, at Sygdommen ikke var smitsom, medens en anden, der derefter tilkaldtes, erklærede, at den var det. Ulemper, indrømmer jeg tilfulde, ville komme tilstede ved denne Ordning og ved alle den Slags Ordninger; men Ulemper vedgaas heller ikke paa nogen Maade ved at lade den nuværende Ordning bestaa. Det har gjort mig meget ondt at høre den Stilling, som den ærede Minister indtager til dette Forslag. At der kan være særegne Banskfeligheder netop ved Omordningen af dette Forhold, skal som sagt Ingen villigere indrømme end jeg; men jeg har gennem de mange Aar, jeg har haft den Ære at sidde sammen med den høitærede Minister i denne Sal, i mange Tilfælde haft Leilighed til at lægge Mærke til netop hans store Dydighed til at løse Knuder og vanskelige Dugaver med Hensyn til baade Indhold og Form af Love, Noget, der ikke saa lige er Enhvers Sag, saa at det er min Overbevisning, at, hvis den ærede Minister vil lægge an paa at staa os en bedre Ordning, end vi have, af dette Anliggende, vil han særlig være skiftet til at overvinde de Banskfeligheder, som ere tilstede. Nu veed jeg godt, at naar den ærede Minister vil vedblive at indtage det Standpunkt, som han stillede sig paa igaar, kan Loven ikke føres igjennem, og derfor